

МАРИН НАЙДЕНОВ ИСТОРИЯ...

chitanka.info

НАПИСАН С ПОМОЩТА НА МИКРОКОМПЮТЪР IBM-PC XT

Историята за истината мълчи...

Още от началото на своето съществуване хората са били уверени, че Земята е недосегаема за силите на Вселената, без да помислят дори за миг, че тя е нищо и никаква планета-капчица, захвърлена сред безкрая, уязвима и безпомощна пред коварството на света, който обитава.

Когато Великата комета преминала по Вечния път покрай звездите, те се възхищавали от нейната опашка и не предполагали, че по следите на красивото крачи грозното и опасното.

А то не било много далеч. И се появило в образа на незнайно същество, което едно животно-котка носело в уста, за да се нахрани, скрито от погледа на враговете си.

Децата винаги са били носители на дадености, които възрастните рядко осъзнават. Това са честност в отношенията и човечност в старанието да опознаят заобикалящото ги... На пътя на животното-котка застанало Момче и просто от любопитство или от стремеж за изява, със сила, хитрост и заплаха завладяло плячката на малкия хищник. Отнетото същество не напомняло на Момчето за нещо, което познавало. Затова и го отнесло в жилището на родителите си, с намерението да го покаже на връстниците си, за да поумуват заедно какво може да бъде то. Но бързо променило своето решение. Доставяло му удоволствие само и тайно да се грижи за дванадесетсантиметровия шесткрак червей, който се мъчел да изпълзи от стъкления съд, където го поставило. Червеят-паяк, така го наричало Момчето, не поглеждал храната, с която го дарявало то. Ако не правел опити да бяга, стоял свит в единия ъгъл на съда и тъжно гледал с трите си реда очи своя мъчител. Това уплашило Момчето. Макар и малко, то знаело, че без храна не може дълго да се издържи, и се чудело какво да направи, за да спаси живота на интересното животинче.

Случайността му подсказала правилното и съдбоносно решение.

Неговите родители го отвели на място, където хората държали затворени в клетки най-различни животни. И там, в леговището на животното-змия, Момчето видяло онова, което му било необходимо, и с връщането си веднага изпълнила замисленото. Взело ситен пясък,

чакъл, няколко едри камъка, сложило всичко в стъкления съд и легнало да спи.

През нощта сънят му бил смущаван от силно хрупане, а на сутринта сложеното било изчезнало. Червеят-паяк понаедрял и размахвал доволно шестте си крачета.

Момчето, за разлика от мъдреците начаса свързало нещата. Но за да се увери, донесло още камъни и пясък и с изумление гледало Червея-паяк, който се нахвърлил върху тях, сякаш били най-вкусната храна. Пред очите му той наддавал на тегло и височина. След петото хранене вече не можел да се побира в съда. Момчето се принудило да търси друго убежище, в което да го скрие от очите на възрастните.

За щастие, близо до жилището имало издълбана от дедите на баща му пещера, в която никой не влизал. Момчето решило да занесе в нея своя питомник, тъй като тя можела да му служи едновременно и за дом, и за трапеза. По този прост начин и то се избавяло от досадното тичане за камъни и пясък...

Времето летяло. Момчето пораснало, но не забравяло питомника си, който с нетърпение го чакал да отвори дървената врата. Животното издавало къс, свистящ звук за поздрав, а това за Момчето било похубаво и от най-хубавата музика.

Един ден хълмът, под който била прокопана пещерата, се срутил безшумно. Момчето се затичало да види какво е станало с питомника му и когато прахта паднала обратно на земята, за негова изненада в образувалия се изкоп видяло гигантско животно, което с настървение лапало брега. Само тънкото свистене подсказвало на Момчето, че това е Червеят-паяк.

Нямало вече как да се скрие истината от хората. Започнали да прииждат мъдречи от цял свят. Около Червея-паяк били поставени множество неща, които зорко следели неговите движения. Но той не обръщал внимание на човешката суматоха, нито на опитите на мъдрите хора да го разгледат отблизо. Вдигал от време на време предната част на тялото си върху хилядите крака, дано зърне Момчето, но повече никога не го видял.

Мъдреците изселили хората, които живеели до изкопа, а родителите на Момчето били сред тях. Загрижени как ще живеят, те не си давали труда да изслушат детето, което се хвалело пред

връстниците си, че то е отгледало Червея-паяк или както започнали да го наричат, Петрозавър-скалояд.

Не минало много време и животното станало още по-голямо. По покритото му с костни плочки тяло се появили някакви странни пъпки, които бързо нараствали.

Пъпките скоро се разпукнали. От тях изпълзели малки шестокраки същества-червейчета, които в същия миг се нахвърляли върху земята и скалите.

Ненаситността на малките петрозаври стреснала хората. Но докато мъдрите се споразумеят какво да правят, животните заели сушата, където живеело Момчето и настъпили към съседната.

Не било време за размисъл. Хората късно го разбрали. Опитали се да се отбраняват, но всичко създадено от човека било безсилно да навреди на петрозаврите. Каквото и да правели хората, те продължавали равнодушно да гризат земята, без да се интересуват от жалките човешки усилия да ги спрат. Това, което ги интересувало, било безмилостното преследване на сушата, където и да се намирала тя.

След две пълни обиколки на Земята около Великата звезда-слънце, необятните суши Евразия, Америкоафрика и Австралоктида се превърнали в острови, не по-големи от истинските. А една обиколка подир това в Океана се извисявали само няколко малки островчета.

Загинали всички: растения, животни и повечето от хората. Малцината оцелели се приютили на островчетата, но знаели, че няма да бъде за дълго. Петрозаврите настъпвали неумолимо.

Половин обиколка но-късно се случило най-страшното. Вълните на могъщия океан се разливали по цялата Земя...

Благодарение на човешката изобретателност останал един остров, но и неговия ред скоро дошъл. Със сълзи на очите хората гледали как от всички страни на безбрежния Океан се приближавали огромните тела на чудовищата-петрозаври и разбирали, че съдбата е предопределила да загинат на последната суша.

Тогава пред жалките човешки останки излязъл Човек...

— Нека децата да застанат на брега на Острова. Дете, изглежда, някога е помогнало на петрозавъра в първите мигове след пътуването му през космоса и дете може да го укроти... — казал Той. Било известно, че петрозаврите обичали малките деца.

Истината била прозряна. А в нея било и Спасението...

Децата, хванати ръка за ръка, застанали на брега на острова. Вярно, не можели да го обиколят целия, но и това било достатъчно да спре хилядите петрозаври.

С едва чуто свистене те възвестили на хората, че се отказват от сушата в полза на отчаяните деца, така приличащи на онова Момче, което някога било добро с първия от тях, и се обърнали назад към Океана, за да не ги види повече никой.

Червеят-паяк напуснал Земята, за да позволи на децата да израстат и на свой ред да създадат деца, които да се радват на света, забравили мъката и страха на родителите си...

* * *

Пишещият остави напоената с тъмно вещество пръчица, но след малко отново я взе.

* * *

„... Това е Историята на хората, владеели в миналото Земята — продължи да изписва знаците той. — От онова далечно време са изменили девет завръщания на Великата комета и нищо не е заплашвало човешкия род, нищо не се е изменило...“

Той пак остави пръчицата за писане. Остана за миг замислен, после задвижи обгърнатите с тънка плавателна ципа пръсти, за да премахне умората от непривичната работа. Пое дълбоко дъх, от което хрилете на шията му се издуха и заплува с незабележими движения на сплеснатата си странично опашка към повърхността.

Вълните на плиткия и топъл Океан тихо и приспивно го залюляха в прегръдките си, отнасяйки в мрачните дебри на забвението истинската човешка история, която Еволюцията нямаше смелостта да повтори...

Публикувано в списание „Криле“, брой 11/1986 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.